

PÜHAPÄEV ENNE PAASTUAEGA. Jumala armastuse ohvritee. 2. lugemisaasta

Lugemine püha Johannese evangeeliumist 12. peatükist

Johannese 12: (20 – 24) 25–33 (34 – 36) *Kes oma elu armastab, see kaotab selle*

JÄRGIGE MIND!

Kreeklased Aleksandros ja Karolos olid tulnud koos juutidega Jeruusalemma. Nad olid kuulnud, et Jeesus on tulnud Jeruusalemma. Kõik rääkisid sellest, kuidas Jeesus tuli Jeruusalemma eeslisälu seljas sõites, rahvas oli tänavatel juubeldamas ja palmiokstega lehvitamas. Nad märkasidki suurt rahva hulka.

Aleksandros ütles Karolosele: „Vaata seal on Filippus. Ma tunnen seda meest, ta on pärit Galilea Betsaidast. Filippus on Jeesuse sõber. Lähme tema juurde ja palume, et ta meid teeks Jeesusega tuttavaks.“

Sõbrad trügivadki läbi rahvahulkade Filippuse juurde ja paluvad teda: „Isand, me tahame Jeesust näha.“

Filippus tuleb ja ütleb seda Andreasele. Andreas ja Filippus koos lähevad Jeesuse juurde.

Jeesus kuulab oma jüngrite juttu, vaatab kreeklaste poole ning ütleb neile: Tund on tulnud, et Inimese Poeg kirkastataks. Tõesti, tõesti, ma ütlen teile, kui nisuiva ei lange maasse ega sure, siis see jääb üksi, aga kui see sureb, siis see kannab palju vilja. Kes oma elu armastab, see kaotab selle, ja kes oma elu vihkab selles maailmas, see hoiab selle igaveseks eluks.

Kes tahab mind teenida, peab järgnema mulle, ja kus olen mina, sinna saab ka mu teenija. Kes iganes mind teenib, seda austab mu Isa.

Nüüd on mu hing ehmunud. Ja mida ma ütlen? Kas ma pean ütleva: Isa, päästa mind sellest tunnist? Kuid ma olen juba astunud sellesse tundi. Isa, kirkasta oma nime!” Siis tuli hääl taevast: „Ma olen kirkastanud ja kirkastan veel.“

Rahvahulk, kes seisis ja kuulis, arvas, et kõu müristas; aga teised ütlesid: „Ingel rääkis temaga.“

Jeesus kostis: „See hääl ei sündinud minu, vaid teie pärast. Nüüd käib kohus selle maailma üle, nüüd kihutatakse välja selle maailma vürst. Ja kui mind maa pealt ülendatakse, siis ma tõmban kõik enese juurde.“

Aga seda ta ütles, et viidata, millist surma tal tuleb surra. Rahvahulk vastas siis talle: „Meie oleme Seadusest kuulnud, et Messias jääb igavesti. Kuidas sina siis ütled, et Inimese Poega peab ülendatama? Kes see Inimese Poeg on?“

Jeesus ütles neile: „Valgus on veel pisut aega teie seas. Käige, kuni teil valgus on, et teid ei tabaks pimedus. Kes käib pimeduses, ei tea, kuhu ta läheb. Uskuge valgusesse, kuni teil valgus on, et te sünniksite valguse lasteks.“ Seda rääkis Jeesus ning lahkus ja peidab enda nende eest.

Aleksandros ja Karolos on tõsises hämmingus. Niisamuti ka Filippus ja Andreas ja kogu rahvas Jeesuse ümber. Kas suudab keegi inimene mõista Jeesuse sõnu? Kas saavad kord arusaadavaks kõik need Jeesuse tähendamissõnad, mida Ta on rahvale rääkinud.

„Kuule, Karolos,“ saab Aleksandros esimesena sõna suust. „Kas Jeesus tahtis meile öelda seda, et selleks, et Ta saaks minna oma Isa juurde taevasse, peab ta enne surema. Kuivama niisamuti, kui kuivab nisuivake, enne, kui ta mullas saab uuesti alustada uut elu.“

„Ilmselt küll,“ on Aleksandros sõbra mõttekäiguga nõus. „Ka meie ei saa enne igavest elu, kui pole loobunud oma maapealse elu hoidmisest ja vaid enda omaks pidamisest. Meiegi elud on Jumala juhtida ning meidki lubas Jeesus endaga Isa juurde viia, kui me oleme Tema teenijad, Tema järgijad, Tema jüngrid.“

Filippus on kuulnud kreeklaste arutelu ja on nendega nõus. „Jeesus on maailma valgus, kes Temasse usub, ei käi pimeduses,“ tunnistab Filippus.